

УКРАЇНСЬКА БІОГРАФІСТИКА. ВИПУСК 3

раїнського «Музею пошти», створеного до 1000-річчя м. Ніжина. 1993 на відзнаку заслуг перед містом був удостоєний звання «Почесний громадянин Ніжина».

Тв.: Техніка безпеки при роботі на тракторі. — К.: Гострулиздат, 1930; Автомобили ГАЗ модели А и АА: уход и управление. — К.: ГНТИУ, 1935 (у співавт. з Ф. Ф. Чистяковим); Автомобили ГАЗ — АА. М — 1. ГАЗ — 11. Уход и управление. — К., 1940; (у співавт. з Ф. Ф. Чистяковим); Обкатка й підготовка до експлуатації дорожніх і транспортних машин. — К.: «Техніка», 1969.

М. Т. Шкирко

МЕЛЬНИК Онисим Петрович (3.03.1923, с. Красноставка, тепер в складі с. Добра Маньківського р-ну, Черкаської обл.— 3.09.1969, Київ) — письменник, член Спілки письменників України (з 1962).

Народився в селянській родині. Після закінчення середньої школи 1940 вступив на філологічний факультет Київського педагогічного ін-ту. З початком Другої світової війни був мобілізований. Закінчив скорочений курс Тбіліського училища офіцером-артилеристом.

По війні відбудовував Хрещатик і продовжував навчання спочатку в Київському, а потім в Львівському педагогічному ін-тах (закінчив 1946). З цього ж року систематично виступав в пресі з віршами, малюнками, кореспонденціями. Був літпрацівником газети «Прикарпатська правда» (Станіс-

лав), відповідальним секретарем багатотиражок Пасічнянської та Калужської МТС на Прикарпатті, відповідальним секретарем газети «Молодь України» (Київ).

Поетичні і прозові твори письменника відзначаються розлогістю та яскравістю стилю, глибоким проникненням в духовну суть героїв, розкриттям соціальних та етичних проблем доби.

Тв.: Гувцви сходять з гір: Поезії. — К.: Рад. письменник, 1956; Уклін тобі, земле: Поезії. — К.: Рад. письменник, 1959; Мельник О. П., Бакланов В. М. та ін. Подвиг п'яти тисяч. Публіцистика. — К., 1961; Коли побратешся... — К.: Обласне кн.-газ. вид., 1962; Ми зросли на вітрах: Поезії. — К.: Молодь, 1961; Про що думаєш, сину. Повість. — К.: Молодь, 1963; Не шми, серпе: Роман. — К.: Молодь, 1965; Четверта не загине: Повість, оповідання. — К.: Рад. письменник, 1971.

Лит.: Громова В. В. Мельник Онисим Петрович // УЛЕ. — 1995. — Т. 3. — С. 337; Онисим Мельник // Письменники Радянської України. 1917–1987: Біобібліогр. довідник. — К., 1988. — С. 398.

Л. Г. Рева

МИРОНЕСЬ Іван Дмитрович (4.09.1900, м. Дубно Волинської губ., тепер Рівненська обл.— 27.12.1937, м. Миколаїв) — літературознавець, педагог.

Вищу освіту здобув на літературному відділенні Ніжинського навково-педагогічного ін-ту. 1925–26 навчався в аспірантурі на кафедрі літератури, досліджував творчість М.

МАТЕРІАЛИ ДО УКРАЇНСЬКОГО БІОГРАФІЧНОГО СЛОВНИКА

Коцюбинського: був членом Чернігівського наукового т-ва. 1928–29 працював науковим співробітником в Київському відділенні Ін-ту Т. Шевченка. виступав на сторінках фахових часописів з науковими статтями про Т. Шевченка, М. Коцюбинського, А. Тесленка, О. Шишацького-Ілліча, О. Плюша та ін., рецензіями (на твори В. Стефаніка, О. Слісаренка, А. Кривельницького). 1929 в серії «Популярні нариси про українських класиків» побачила світ його книжка «Творчість В. Стефаніка», в якій письменник постає як майстер психологічної прози.

Після публікації статті «Биймо по своїх помилках (Порядком самокритики)» в журналі «Життя і революція» (1931) І. Миронець зазнав звинувачень в «антимарксистських збоченнях». Намагаючись захиститися, він виїхав з Києва — спочатку до Кам'янець-Подільського, де працював на посаді доцента Ін-ту соціального виховання, потім — доцентом Дніпропетровського педінституту (1932–35).

З 1935 І. Миронець оселився в Миколаєві, працював на посадах в. о. професора української мови та літератури, завідувача кафедри Миколаївського педінституту. Маючи гарну фахову підготовку, будучи авторитетним науковцем, здібним педагогом і лектором, він швидко здобув популярність і повагу колег, студентів та інтелігенції міста. Але в жовтні 1937 був заарештований в сфабрикованій справі «як активний учасник контрреволюційної терористичної організації», до якої ніби був залучений ще в 1931 році. 27.12.1937 за вироком «трійки» органів НКВД по Миколаївській

області був розстріляний. Реабілітований в 1967.

Лит.: «Навка и научные работники СССР. Без Москвы и Ленинграда». — Л., 1928: Літературний архів. — 1930. — Кн. III–VI; 1931. — Кн. 4–5; Журецький Я. І., Шитюк М. М. Освітяни Миколаївщини — жертви репресій сталінізму. — Миколаїв, 1994. — С. 60.

Архіви: ГДА СБУ. — Спр. 2611–с.

І. Ю. Береза

МІЯКОВСЬКИЙ Володимир Варламович (псевд.: В. Порський, В. Світлицький, Б. Янівський, В. С-кий та ін.; крипт.: В. М., В. П.: 18(06).07.1888, м. Ковель Волинської гвб.–23.03.1972, Нью-Йорк, США) — історик, архівіст, літературознавець, дійсний член НТШ (з 1947) та УВАН в США (з 1948).

В. Міяковський народився в сім'ї мирового посередника, який працював під керівництвом батька Л. Українки — П. Косача. Навчався в ковельській, київській гімназіях, потім — на юридичному ф-ті Київського та історико-філологічному ф-ті Петербурзького ун-тів. Брав участь в громадському русі та роботі київського земляцтва.

За дорученням Російської академії наук Міяковський вивчав творчість О. Радішева та його добу за архівними документами Петербурзького пензурного комітету. Це дало йому змогу підготувати низку розвідок з україністики (про П. Дорошенка, Л. Глібова, «Малоросійський лексикон» К. Шейковського